

1. Köy Meydanındaki Yabancı

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; Anadolu'nun şirin mi şirin bir köyüne, yanında koca koca kitaplarla kibirli bir yabancı gelmiş. Bu adam kendini dünyanın en akıllı veziri sanırmış.

Ey ahalî! Bakın bana! Bu koca kitapların içindeki tüm akıl ve sırlar bendedir. Benden daha bilgisi yeryüzünde yoktur!

Ne kadar da saf insanlar, bu süslü laflarla hepsini kendime hayran bırakabilirim.

2. Kalabalığın İçindeki Gz

Köylüler bu şatafatlı adamı ağızları açık dinlerken, kalabalığın arasında pırıl pırıl kel kafasıyla bizim Keloğlan varmış. O, bu süslü lafların ardındaki gerçeği sezmiş gibiymiş.

Bu adamın giysileri ipekten ama kelimeleri hiç samimi gelmiyor... Bakalım altından ne çıkacak?

Akıl kitaplarda mıdır amca, yoksa insanın niyetinde mi?

3. Gerçek Yüz (Sorun)

Herkes Vezir'in bilgeliğini överken, o, kimsenin bakmadığını sandığı bir anı fırsat bilmiş. Zavallı, fakir bir köylünün sepetine usulca uzanmış.

Şu elmalar ne kadar da lezzetli görünüyor, koca vezirin boğazı kurudu ne de olsa...

Aman
Aman canı, benim gibi büyük bir adam bir elma almış çok mu? Bu cahiller fark etmez bile!

4. Çatılan Kaşlar (Farkındalık)

Bu koca kitaplı
adam düpedüz hırsız!
Aklı çok olabilir ama
ahlakı yok.
Buna bir ders vermek
şart oldu.

Gördün mü sen şu işi!
Hem dünyanın en akıllısıyım
der, hem de garibanın
elmasına el uzatır.

Fakat kimsenin görmediğini
sandığı o anı, koca gövdeli çınar
ağacının arkasından bizim
Keloğlan saniye saniye izliyormuş.
O an anlamış vezirin niyetini.

5. Ana Ocağına Dönüş

Hemen anama anlatmalıyım. O, bu karmaşık işlerin içinden çıkmanın bir yolunu kesin bilir.

Keloğlan küçük ayaklarına rüzgarı takmış, nefes nefese eski, ahşap evlerinin yolunu tutmuş. Aklındaki soruları çözebilecek tek kişi, biricik anasıymış.

Ana! Canım anam! Hele bir dur, köye kim geldi, ne işler açtı başımıza bir bilsen!

6. Sıcak orba, Kötü Haber

İçeride yanan ocağın ateşinde çorba kaynarken, Keloğlan köy meydanında gördüğü her şeyi anasına bir çırpıda anlatıvermiş.

"Aklım almıyor...
O koca kitaplar ona
iyiliğı ve dürüstlüğü
öğretmemiş mi?"

Böyleyken böyle ana. Hem çok bilgiliyim diyor, hem de elma aşırıyor! Kitap okuyan adam hırsızlık yapar mı?

7. Kalbin Hikmeti

Anası, yılların verdiği bilgelikle şefkatle gülümsemiş. Elindeki tahta kaşığı yavaşça Keloğlan'ın kalbine doğru uzatmış.

Sadece akıl yetmez oğul. Doğruyu bulmak için kalp gerek, vicdan gerek. Aklı nefsiyle örtülen, altını da taş sanır, taşı da altın...

Anamın sözleri yine içimi ferahlattı. Demek ki sorun aklında değil, kalbindeki hırsta...

8. ışıldayan Fikir

Altın kelimesini duyan
Keloğlan'ın gözleri parlamış.
O pırıl pırıl kel kafasının
üstünde, adeta sihirli bir gaz
lambası aydınlanıvermiş!

Taşı altın sanır ha?
Yaşa sen anam! Şimdi o
akıllı vezire öyle bir oyun
 oynayacağım ki, aklını
kalbine feda etmeyi
öğrenecek!

*Eğer onun en zayıf noktası
açgözlülüğüyse, akli hırsına
yenik düşecek demektir.
Tuzağımı kurmalıyım!*

9. Birinci Çaba: Doğanın Testi

Planını uygulamaya koyulan Keloğlan, soluğu şırıl şırıl akan derenin kenarında almış. Suyun aşındırdığı, şekli altına benzeyen yuvarlak taşları özenle seçmiş.

Bu çok sivri... Bu çok hafif... Hah, işte bu tam da ağır bir kese altın gibi duruyor!

Doğanın taşını alıp insanın nefsinı sinayacağız bakalım. Vezir Efendi aklıyla bu taşların sırrını çözebilecek mi?

10. İkinci Çaba: İllüzyon

Seçtiği taşları sarı yaldızlı, parlak bir boyayla boyamaya başlamış. Çamurdan çıkmış taşlar, kısa sürede pırıl pırıl, göz alıcı altın külçelerine dönüşüvermiş.

Biraz da şuraya yaldız sürelim... Tamamdır! Koca vezirin kitaplarında yazmaz bu taşların rengi.

Dışı parlarsa da içi hala taş. Bakalım vezirin gözleri dışının ışıltısından, içinin gerçeğini görebilecek kadar keskin mi?

11. Üçüncü Çaba: Tuzağı Kurmak

Hazırlığını tamamlayan Keloğlan, sahte altınları Vezir'in geçeceği toprak yola boylu boyunca dizmiş ve hemen çalılıkların arkasına gizlenmiş.

Geliyor, geliyor! Kibirli vezirimiz bakalım yerde parlayan bu sahteliği fark edecek mi?

Şimdi sessiz olma vakti. Bakalım zekası mı galip gelecek, yoksa hırsı mı?

12. Aklın Yenilgisi (Yüzleşme)

Vezir taşları görünce
önce akıllıca davranıp
büyüteciyle incelemiş.
Taş olduklarını tam
anlayacakmış ki; içine
düşen altın sevdası
aklını kör etmiş ve
ceplerini neşeyle
doldurmaya başlamış.

Altın! Koskoca altınlar...
Ne kadar da ağırlar! Taş
gibi maşallah, olsun hepsi
benim olacak!

*Bu köy ne kadar da
bereketli! Kimse görmeden
hepsini toplayayım da
zenginliğime zenginlik
katayım.*

13. alılların Ardından Gelen Gölüş

Vezir dere taşlarıyla ceplerini tıka basa doldururken, alılların arkasına saklanan Keloğlan ve köylüler bir anda ortaya çıkıp kahkahayı basmışlar!

Aman Vezir Efendi!
Kitaplarda derenin taşını
altın diye cebe indirmek de
yazıyor mu?

Anam haklıymış...
Gözünü hırs bürüyen
adam, dünyanın en akıllısı
da olsa taşı altın sanıp
cebine koyarmış!

14. Kibir Kaçıyor

Köylülerin kahkahaları yankılanırken, koca kitaplı Vezir utancından kıpkırmızı olmuş. Topladığı boyalı taşları bir bir yere düşürerek köyden ardına bakmadan kaçmış.

15. Kalbin Galibiyeti (Kapanış)

Gökten üç elma düşmüş; biri dürüstlerin, biri kalbiyle düşünenlerin, diğeri de bu masalı okuyanların başına. Keloğlan ise o gün en büyük altının, anasının bilgeliği olduğunu anlamış.

Haklıydın anam. Akli
kötüye kullananın sonu
hüsrandır. En büyük hazine,
temiz bir kalptir.

Köyümüz artık güvende.
Bu dünyada iyilik ve
dürüstlük olduğu sürece,
hiçbir kibir ayakta
kalamaz.